

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De paupertate & sustinentia patris eius. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

3. Mos multorum hominum esse solet, vt de somnolentia, tē-
pore diuini officij, magis tententur, siue ex propria fragilitate, si-
ue ex diaboli suggestionē, qui semper nititur humanā saluti &
deuotis orationibus aduersari. Cum ergo Christi discipula docta
sapius orare, plus solito sentiret spiritu pigritiæ & somnolentiæ
tempore diuini officij se grauari & tentari; licet valde parū tunc
temporis dormire solebat: grauiter tamen super huiusmodi ten-
tatione corporis intra se doluit, nec ei consentire audebat. Timēs
ergo confessor eius periculum illi imminere, si non dormiret, sua-
sit ei obtentu salutis, ne amplius sopori resisteret: sed in quacum-
que festiuitate adueniente, quocumque tempore vel hora, ad
dormiendum se aptaret.

4. In quadam itaque festiuitate Paschali, cū eadem tētatio
sub Missa grauiter eam infestaret, ipsa memor Dei, violentissimē
somnia resistebat, iuxta quod scriptum est: Resistite diabo-
lo, & fugiet à vobis. Peracta igitur vna hac victoria de somnolē-
tia, ita contra eam diuinitus est roborata, vt de cætero vsque ad
mortem nec dormierit, nec de somnolentia tentata fuerit. Si-
cut enim Angeli sancti resistendo primę temptationi superbiæ in
gratia confirmati sunt, & consentientes de cælo proiecti: ita huic
victoriosę virgini datum est donum inuiolabilis fortitudinis in
vigilijs multis, & in plagis supra modum eam affligentibus, qui-
bus probata fuit, sicut aurum probatur in fornace ardenti.

CAPVT XI.

De paupertate & sustentia patris eius.

1. **H**uius sacræ virginis pater, Petrus Ioannis supra memora-
tus, licet ad tantam paupertatē venisset, vt vigilias noctis
in ciuitate custodiendo vitæ necessaria laboriosè procuraret; ta-
men ita honestus & conscientiosus fuit, quòd in egestate sua no-
lebat elemosynas filię suæ deuorare, dicens eas peccata hominū
fore. Idcirco voluit & suavitè dilectæ filię suæ, vt ipsa oblati pro
Deo vteretur, & in pios expenderet vsus. Accidit igitur in illa
prædicta valida hyeme, vt ex nocturnis vigilijs nimio frigore
membra eius stringerentur, & contractionem maioris pedicæ in
dextro pede reportaret. In quo quidem casu probitas viri nota-
tur; quia maluit rigorem frigoris potius sustinere, & de labore
vigiliarum se sustentare; quàm pauperum elemosynas consumi-
re. Scriptum est enim: Labores manuum tuarum manducabis:
beatus es, & bene tibi erit.

2. Eodem tempore dux V Vilhelmus, cū Domina Margareta
Ducissa & multa comitatiua, ciuitatē Sciedamensem intrauit: &

838 DE VITA B. LIDEVVIGIS VIRGINIS
percepta paupertate Petri clarissimi viri de genere militari, pia
compafsione motus, propter reuerentiam fanctitatis filie eius,
iussit eidem, vt à se fiducialiter peteret, quantum ipsi pro annuis
expensis & necessitatibus sufficere aestimaret. Qui simpliciter
respondens, duodecim coronatos Francia postulauit. Miratus
dux ipse modestiâ petentis, iussit ei singulis annis eosdē corona-
tos dari, asserens etiam se paratum duplicatos tribuere, ne tanta
penuriâ diutius subiaceret. Qui primò quidem fideliter soluti
sunt: sed postea tepidius ei dati, quia gratia humana citò deficit
in donando. Beatus ergo homo, qui thesaurū habet in cælo. Ac-
cepta autem elemosyna à præfato Duce VVilhelmo, Petrus ex
beneficio collato non elatus, sed Deo gratus, visitabat sedulo ec-
clesiam, deuotis orationibus, prout melius poterat, intentus, vi-
ctu quotidiano ac vestitu moderato peroptimè contentus.

C A P V T XII.

De illusione Satana, qui patrem eius in fossam detrusit.

1. **C**umque deuotus iste Petrus præ senio tâta debilitatis esset,
quòd vix incedere valeret, qui leui occasione frequenter
cadendo læsus domum rediret; non tamen propter læsuras & lap-
sus, à visitatione ecclesie abstinuit: sed quasi iuuenilem ætatem
habens, etiam contra voluntatem filie suæ, feruenti deuotione
attractus templum Dei visitauit. Sollicita enim erat filia sancta
de paterna salute, plus dolens & metuens de eius periculo, quàm
de propriæ ægritudinis flagello.

2. Quadam igitur vice in vigilia Pentecostes egressus, vt au-
diret vespertas, obuium habuit diabolū in specie hominis sibi no-
ri apparentis, prout a foris videbatur. Qui decipere simplicem vo-
lens, inuitauit vt paululum extra ciuitatem pariter irent spatia-
tum, quasi satis tempestiuè redirent ad horam vespertinam. Cū-
que ille ignorans, quòd Satanus esset, suadenti consentiret, ve-
nerūt simul extra portam ciuitatis ad locum Damlaen nomina-
tum. Mox dæmon fraudis suæ nequitias aperiens, subito in Pe-
trum irruit, & ipso nec vidente nec sentiente, in fossam proiecit
& disparuit. Vbi cū mergi inciperet, & qui adiuuaret non adef-
set: diuina prouidentia quidam aurigarius ei notus, præter con-
suetudinem suam eadem via cum curru de agro venit, intrare
volens ciuitatem: viditque Petrum in fossa iacentem, & in nullo
seipsum iuuare valentem. Qui misericordia motus, statim illum
de luto extraxit; & currui suo læsum imponens, in ciuitatem sal-
uum reuexit. Statimque rumor falsus inopinatè aures cunctorum
inuasit, quasi Petrus submersus esset & mortuus. Quæ res aures
filie